

CERATOPHRYS ORNATA BELL.

EZE fraaie kikvorsch heet in het Hollandsch »versierde hoornkikker«. En die naam komt hem toe. Is zijn vorm ook niet zoo sierlijk als van de meeste andere kikvorschen, daar die meer aan een pad herinnert, zoo gelijkt hij toch door zijn fraaie heldere kleuren (zwart—geel—rood—groen) op een stukje japansch porselein.

Het is jammer dat men in »Artis«, waar twee exemplaren van deze soort (die uit Brazilië komt) gehuisvest zijn, meestal niet veel meer van hem ziet dan zijn oogen die boven het zand uitsteken; daar hij zich ingraaft. Waarom hij dit doet? zou hij wellicht in de natuur op die manier zijn prooi verschalken, even als de mierenleeuw?

Hier wacht hij tot zijn diner komt, bestaande uit visch, en versiindt dan soms een vischje

CERATOPHRYS ORNATA.

dat even lang is als hijzelf. Ook is hij niet afkeerig van zijn kleinere familielieden, waarom hij dan ook zijn woning slechts met zijn soortgenoot deelt.

Op de bovenste oogleden bevindt zich een uitwas, dat eenigszins aan een hoorn doet denken. Hij kan deze uitwas bij het sluiten van zijn oogen intrekken, doch doet dit gewoonlijk slechts bij eenige gemoedsbeweging.

Wanneer men hem in de hand neemt, laat hij een enorme plas vocht loopen, als verweermiddel, wat eigenlijk ook meer padden- dan kikvorschenmanier is, doch als men dit aanvallen dikwijls doet, went hij er aan en laat dit vocht spuiten tenslotte na. Men zegt ook dat hij bij het aanpakken soms tracht te bijten, hij heeft n.l. tandvormige uitsteeksels in den bovenkaak, doch hoewel ik hem bij het teekenen en schilderen dikwijls aanvatte, heeft hij het bij mij nooit geprobeerd. De meeste dieren gewennen zich spoedig aan den mensch, indien men bedaard en voorzichtig met hen omgaat.

MARIE KELTING.